

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **Share CAR!, z. s.**, IČ 06853854
sídlem Příbramská 67, 400 25, Verneřice
zastoupený Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti

žalovanému: **Magistrát města Ústí nad Labem**
sídlem Velká Hradební 2336/8, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2025, č. j. MMUL/OPA/OP/514494/
2024/Mav,

takto:

- I. Rozhodnutí Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem – Střekov ze dne 16. 10. 2024, č. j. OS/KT/SO/ODPR/6100/2024/Mudl, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí žalovaného Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 18. 2. 2025, č. j. MMUL/OPA/OP/514494/2024/Mav, ve znění opravného usnesení ze dne 24. 2. 2025, č. j. č. j. MMUL/OPA/OP/85604/ 2025/Mav, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu projednání.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **18 210 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2025, č. j. MMUL/OPA/OP/514494/ 2024/Mav, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 24. 2. 2025, č. j. MMUL/OPA/OP/85604/ 2025/Mav. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem – Střekov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 10. 2024, č. j. OS/KT/SO/ODPR/6100/2024/Mudl (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. n. p.“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 30. 3. 2023 v době kolem 10:10 hodin v ulici Hvězdoslavova v Ústí nad Labem zaparkoval vozidlo tovární značky Škoda, registrační značky X, mimo komunikaci na veřejnou zelen, čímž neoprávněně zabral veřejné prostranství. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že on sám je svou povahou pouhou právní fikcí, proto nemohl fyzicky zaparkovat vozidlo na veřejném prostranství. Právnícká osoba sice může být odpovědná za přestupek fyzické osoby, jejíž jednání jí může být přičitatelné, takto však výrok rozhodnutí o přestupku nezní. Správní orgán (prvního stupně) ve výroku svého rozhodnutí neuvedl, která fyzická osoba se přestupku dopustila, případně údaj o tom, že se jednalo o neznámou osobu, nebo že by přestupek byl spáchán zaměstnancem žalobce nebo v zájmu žalobce. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 Afs 17/2012-375, a uvedl, že výrok (prvostupňového) rozhodnutí nesplňuje nároky tak, jak je popisuje citované rozhodnutí. Uvedl, že se popisovaného jednání jako právnícká osoba nemohl dopustit, a ve výroku rozhodnutí není konstatováno vůbec nic, z čeho by bylo možné usuzovat právní odpovědnost žalobce za přestupek. Výrok tedy dle názoru žalobce není dostatečný a zákonný. K tomu žalobce dále uvedl, že po celou dobu správního řízení činil spornou přičitatelnost jednání kvalifikovaného jako přestupek právě jemu, přitom poukazoval na to, že by klidně bylo možné činit odpovědným za přestupek vlastníka vozidla. Nesouhlasil s argumentací žalovaného, že žalobce jako provozovatel vozidla odpovídal za to, že vozidlo bude užíváno v souladu s právními předpisy, měl možnost se své objektivní odpovědnosti zprostit označením osoby, která vozidlo řídila, protože by měl mít přehled o tom, kdo konkrétně vozidlo užívá, a že mu správní orgán prvního stupně umožnil v rámci ústního projednání přestupku sdělit údaje o uživateli vozidla, avšak žalobce tuto možnost nevyužil a tím ponechal objektivní odpovědnost za přestupek na sobě. Žalobce uvedl, že však není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových okolností a na základě jakých úvah správní orgány nazvaly, že je za přestupek odpovědný právě žalobce, proto jeho (odvolací) námitka, že nebylo prokázáno naplnění podmínek přičitatelnosti, zůstala nevypořádaná. Dle názoru žalobce totiž neplatí, že by provozovatel vozidla automaticky odpovídal za přestupky proti veřejnému pořádku, jelikož to žádný zákon nestanoví.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

3. Dle názoru žalobce je provozovatel vozidla odpovědný jen za to, aby zajistil, že budou respektována pravidla stanovená zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“ či „z. s. p.“), a to jen v provozu na pozemní komunikaci. S ohledem na to žalobce namítal, že v posuzované věci nedošlo k protiprávnímu jednání na pozemní komunikaci, žalobci dokonce ani nebylo kladeno za vinu porušení pravidel stanovených zákonem o silničním provozu, ale porušení pravidel plynoucích ze z. n. p. Za to ale provozovatel vozidla v žádném případě neodpovídá, což žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela pominul.
4. Dále žalobce uvedl, že úvaha žalovaného o tom, že žalobce měl možnost zprostit se své objektivní odpovědnosti označením osoby, která vozidlo řídila, je vadná, protože taková úvaha platí jen v řízení o přestupku podle zákona o silničním provozu a pro jiné případy právo takový následek nestanoví. Je tak zřejmé, že žalovaný dovozuje subjekt přestupku způsobem, který nemá oporu v zákoně.
5. Dále žalobce namítal, že má přehled o tom, kdo kdy vozidlo řídil, a pokud by správní orgán prvního stupně zákonným způsobem vyzval žalobce, aby poskytl vysvětlení a sdělil, kdo vozidlo řídil, pak by žalobci nezbývalo nic jiného, než tak učinit. Pokud žalovaný odkazoval na ústní jednání a tvrdil, že žalobci umožnil sdělit údaje o totožnosti řidiče, ale žalobce toho nevyužil, pak to žalobce označil za zcela nepřipadné, neboť se ústního jednání neúčastnil. Osobní účast obviněného na jednání správního orgánu je přitom jeho právem, zatímco poskytnutí součinnosti ke ztotožnění osoby řidiče vozidla povinností. Správní orgán prvního stupně však žalobce nevyzval ke sdělení údajů o totožnosti řidiče. Žalobce uvedl, že dle jeho názoru se měl správní orgán prvního stupně zabývat tím, proti komu zahájí řízení, dříve než tak učinil. Žalovaný sice správně tvrdil, že se u přestupků právnických osob neprokazuje zavinění, ale to neznamená, že lze vydat rozhodnutí, aniž by byl prokázán subjekt přestupku. Žalovaný totiž pominul, že jednání skutečného přestupce není žalobci přiřitatelné, protože přiřitatelnost jednání nebyla tvrzena ani prokázána. Tvrzení žalovaného, že právnická osoba odpovídá za přestupek i tehdy, nepodaří-li se zjistit konkrétní fyzickou osobu jednající protiprávně, žalobce označil za zavádějící. Odpovědnost žalobce při neztotožněním pachatelů připadá v úvahu jen při naplnění podmínek uvedených v § 20 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „z. o. p.“). K tomu žalobce uvedl, že správní orgány neprojeví žádný zájem zjistit totožnost osoby, která vozidlo na veřejném prostranství zaparkovala, a od samého počátku měly jasno o vině žalobce, aniž by jeho odpovědnosti nasvědčoval jediný důkaz.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že přestupku podle § 5 odst. 2 písm. c) z. n. p. se může dopustit jak fyzická, tak i právnická osoba, tedy i žalobce. Za neoprávněný zábor veřejného prostranství lze považovat i odstavení vozidla mimo pozemní komunikaci. Není tedy vyloučeno, aby i právnická osoba odstavila vozidlo mimo komunikaci. Dále žalovaný uvedl, že fyzická osoba, která vozidlo řídila, nebyla zjištěna. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 As 131/2016-25, a uvedl, že z tohoto rozsudku vyplývá, že pokud je dostatečně zjištěn skutkový stav a jednání právnické osoby, objektivně odpovědné za přestupek, není nezbytné, aby bylo najisto postaveno, kdo byl tou konkrétní osobou, která odstavila vozidlo mimo komunikaci. Uvedení „neznámé osoby“ ve výroku rozhodnutí nemá při objektivní odpovědnosti právnické osoby za přestupek smysl, když podle § 20 odst. 6 z. o. p. správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. Ars 8/2018-41, dle kterého chybějící úvaha o přičitatelnosti nezpůsobila nezákonnost rozhodnutí, pokud není její předpoklad v řízení jakkoli zpochybněn. Není úkolem správních orgánů sepisovat pasáže o základních předpokladech vedení řízení, které nejsou sporné, nebo o otázkách, o nichž nevznikly pochyby ani na základě obsahu spisu, ani na základě procesních úkonů účastníka řízení. Podle žalovaného je nesporné, že žalobce coby právnická osoba předmětný automobil fyzicky neřídil, ale došlo k přestupku, u nějž je odpovědnost právnické osoby možná. Z toho žalovaný vyvodil, že pokud tedy správní orgán dojde k závěru, že ze zjištěných skutečností je zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby, nemusí být součástí rozhodnutí úvaha o přičitatelnosti právního jednání, a tedy ani výrok rozhodnutí nemusí obsahovat žádné údaje o osobě řidiče, zejména pokud se jedná o řidiče neznámého. K tomu žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 20 odst. 7 z. o. p. odpovědností právnické osoby za přestupek není dotčena odpovědnost fyzické osoby za přestupek a naopak.

7. K tvrzení žalobce, že po celou dobu správního řízení činil spornou právě přičitatelnost přestupku a že nic nenasvědčuje tomu, že by jednání mělo být přičítáno právě žalobci, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí je konstatováno, že z výpisu ze spolkového rejstříku plyne, že účelem žalobce je ochrana životního prostředí a ochrana ekonomických zájmů členů spolku vzájemným sdílením svých motorových vozidel. Citoval § 20 odst. 1 z. o. p. a uvedl, že žalobce je provozovatelem daného automobilu a jeho účelem je ochrana ekonomických zájmů členů spolku vzájemným sdílením svých vozidel, z toho vyvodil závěr, že řidič užil vozidlo v přímé souvislosti s činností právnické osoby, a to jako fyzická osoba, která plní úkoly právnické osoby (případně, kterou právnická osoba používá ke své činnosti). Žalovaný proto byl toho názoru, že jednání je přičitatelné žalobci podle § 20 odst. 1, odst. 2 z. o. p., došlo k naplnění znaků přestupku dle § 5 odst. 1 písm. g) z. n. p. a žalobce lze považovat za pachatele přestupku podle § 5 odst. 2 písm. c) z. n. p. Dále uvedl, že neshledal důvod, proč činit odpovědným za přestupek vlastníka vozidla.
8. K tvrzení žalobce, že jako provozovatel je odpovědný podle § 10 odst. 3 z. s. p. za to, že zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, ale za ostatní přestupky podle jiných právních předpisů neodpovídá, žalovaný uvedl, že v tomto má žalobce sice pravdu, ale v souladu s § 25 až 27 z. s. p., upravujícími zastavení a stání vozidla, pokud došlo k odstavení vozidla mimo pozemní komunikaci, pak lze činit odpovědného za přestupek podle § 5 odst. 2 písm. c) z. n. p. spíše provozovatele vozidla než jeho vlastníka. Navíc je nutné přihlédnout k tomu, že žalobce má perfektní přehled o tom, kdo vozidlo řídí, jak sám uvedl.
9. K námitce žalobce stran „umožnění“ sdělení údajů o totožnosti řidiče při jednání, kterého se žalobce osobně neúčastnil, namísto výzvy k podání vysvětlení, žalovaný odkázal na § 20 odst. 6 větu druhou z. o. p., dle kterého správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Navíc je nanejvýš pravděpodobné, že vozidlo neodstavil mimo komunikaci nikdo jiný než právě řidič vozidla, přičemž žalobce má perfektní přehled, kdo vozidlo řídil. Není přitom jasné, z jakého důvodu žalobce po celou dobu řízení neuvedl totožnost řidiče. K ústnímu jednání žalovaný blíže uvedl, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání na den 10. 7. 2023, avšak bez omluvy se nedostavil. Dne 8. 4. 2024 bylo žalobci zasláno vyrozumění o změně právní

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

kvalifikace, ve kterém byl současně upozorněn na možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, žalobce však svého práva nevyužil. Znovu byl předvolán k ústnímu jednání na den 16. 10. 2024, a opět se bez omluvy nedostavil. Tvrzení, že žalobce odmítl sdělit totožnost řidiče je možná nepřesné, avšak nikoli vyloženě nepravdivé. Je zjevné, že žalobce v přestupkovém řízení neprokázal, že za přestupek neodpovídá, a je lhostejné, zda totožnost řidiče odmítl uvést, nebo jen neuvedl.

10. K tvrzení žalobce, že žalovaný dovodil objektivní odpovědnost žalobce z nesprávné úvahy, že je odpovědný za jakékoli protiprávní jednání, ke kterému s vozidlem dojde, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí bylo dostatečně vysvětleno splnění podmínek přičitatelnosti jednání, zejména v části odůvodnění specifikující účel žalobce dle výpisu ze spolkového rejstříku.
11. Na závěr žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

12. Žalobce uvedl, že souhlasí s tím, že se právnická osoba může dopustit přestupku neoprávněného záboru veřejného prostranství, ale nesouhlasí s tím, že by bylo reálně možné, aby někde vjela nebo někde zaparkovala, protože nemá schopnost řídit motorové vozidlo. Jednání fyzické osoby, která vozidlo řídila, může být přičítáno právnické osobě, jen jsou-li k tomu splněny zákonné podmínky, které je nutné řádně vymezit ve výroku. Dle názoru žalobce žalovaný směšuje jednání a skutek, když popisuje, že jednání žalobce spočívalo v tom, že vjel a zaparkoval mimo komunikaci na veřejnou zeleň. Je zásadní rozdíl mezi tím, zda se jednání dopustí žalobce, nebo zda se jej dopustí osoba, jejíž jednání je žalobci přičitatelné. Nejedná se o pouhou formalitu výroku, ale o autoritativní vyjádření, kdo se jednání dopustil. Žalobce přisvědčil žalovanému, že není nutné, aby byla zjištěna konkrétní fyzická osoba, to však neznamená, že lze výrok formulovat tak, že se jednání dopustil žalobce. Výrok by měl fyzickou osobu konkretizovat alespoň obecně dle výčtu osob uvedených v § 20 odst. 2 z. o. p. a musí obsahovat tvrzení, že jednání takové osoby je přičitatelné právnické osobě. K tomu žalobce odkázal na již v žalobě citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
13. Dále žalobce uvedl, že žalovaný celkem trefně ilustroval nezákonnost svého rozhodnutí, když posuzoval pouze to, že došlo ke skutku a že je žalobce právnickou osobou, ale přičitatelnost zůstala neobjasněná – ani nebyla tvrzena ve výroku, ani zdůvodněna v odůvodnění rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí, na které žalovaný poukázal, konstatoval, že není zapotřebí, aby v rozhodnutí byla obsažena úvaha o přičitatelnosti jednání, pokud o ní nebylo v průběhu řízení sporu, ale ve věci žalobce byl spor právě a pouze o přičitatelnosti jednání. Nejvyšší správní soud tedy posuzoval odlišnou námitku za odlišné procesní situace.
14. Dále žalobce poukázal na to, že žalovaný uvedl svou úvahu o tom, že k přestupku došlo při činnosti právnické osoby, teprve ve svém vyjádření k podané žalobě, v jeho rozhodnutí přitom nelze nalézt jedinou úvahu či důkaz o tom, že by tomu tak bylo. Z ničeho nevyplývá, že k vytýkanému jednání došlo právě při činnosti žalobce zapsané ve spolkovém rejstříku jako jeho účel. Svou úvahu o tom, že řidič vozidla jednal v přímé souvislosti s činností žalobce právě vzhledem k jeho zapsanému účelu, žalovaný předložil až ve svém vyjádření. K tomu žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2024, č. j. 4 As 408/2023-23, uvedl, že předkládání takových úvah až ve vyjádření k žalobě, nikoli v rozhodnutí, je nepřípustné. Navíc se nejedná o doplňující či podružné úvahy, ale o úvahy Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

k zásadní otázce, která je po celou dobu správního řízení předmětem sporu. Přesto se tvrdí, že řidič vozidlo užil v přímé souvislosti s činností právnické osoby, prvně objevuje až ve vyjádření k žalobě. Žalobce uvedl, že se mu proto takové tvrzení jeví jako nahodilé, kdy žalovaný ve snaze uspět (před soudem) náhodně generuje možnosti přičitatelnosti. Žalobce uvedl, že se správní orgány nenacházely v důkazní nouzi, a zopakoval, že k výkonu veřejné moci přistupovaly značně ledabyly, když se ani nepokusily zjistit, kdo byl řidičem vozidla. Žalovaný nezjistil, při jaké činnosti došlo k danému jednání, jeho závěry jsou tak nahodilé a nemají oporu ve skutkových zjištěních a podkladech pro rozhodnutí.

15. Dále žalobce zopakoval, že odpovědnost provozovatele vozidla je dána jen za některé přestupky podle zákona o silničním provozu. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že jeho závěry o odpovědnosti provozovatele plynou z § 25 až 27 z. s. p., ale dle žalobce takový závěr v zákoně vůbec uveden není. Žalobce takový přístup žalovaného označil za rozporný se zásadou *nullum crimen sine lege*. Žalobce dále uvedl, že je mu nesrozumitelné tvrzení žalovaného, že „je nutné přihlédnout k tomu, že žalobce má perfektní přehled, kdo vozidlo kdy řídil,“ protože postrádá logiku. Ze znalosti osoby řidiče dle žalobce plyne pouze to, že žalobce plní své zákonné povinnosti a nejedná protiprávně a že správní orgány měly reálnou šanci zjistit totožnost řidiče.
16. K argumentaci žalovaného, že žalobce při jednání nesdělil totožnost řidiče, žalobce zopakoval, že údaj nesdělil, protože k tomu nebyl vyzván, a dále, že je oprávněn zpracovávat a poskytnout osobní údaje jen na základě výzvy správního orgánu. Dále uvedl, že úvaha žalovaného, že nebyl povinen zjišťovat totožnost řidiče, když je jednání přičitatelné právnické osobě, je nepřipadná, protože jednak takové skutečnosti nebyly zjištěny a jednak takový postup musí být obrácený – tedy, že správní orgány měly napřed zjišťovat totožnost řidiče a až poté zahájit řízení o přestupku proti konkrétní osobě.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce soudu nesdělil nesouhlas s tímto postupem, přičemž byl poučen, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas udělal. Žalovaný výslovně souhlasil, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.
18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

20. Ze správního spisu soud zjistil, že Městská policie Ústí nad Labem, územní část 3. okrsek, oznámila dne 11. 4. 2023 správnímu orgánu prvního stupně, že žalobce je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku podle § 4 odst. 2 z. n. p., kterého se měl dopustit tím, že dne 30. 3. 2023 v 10:10 hodin odstavil vozidlo Škoda reg. zn. X na veřejné zeleni mimo komunikaci v ulici Hvězdoslavova v Ústí nad Labem. Součástí oznámení přestupku byla fotodokumentace pořízená na místě, vyznačení místa spáchání přestupku na mapě a úřední záznam ze dne 11. 4. 2025, č. j. 2023/009510. Dle citovaného záznamu bylo hlídkou městské policie zjištěno motorové vozidlo odstavené na veřejné zeleni mimo vozovku, u vozidla se nikdo nezdržoval, proto hlídka zanechala výzvu pro řidiče č. 22458, aby se ve lhůtě 5 dnů dostavil k podání vysvětlení. V průběhu pořizování dokumentace se k vozidlu dostavil muž s dotazem, zda může z místa odjet. Hlídka muže vyfotila (pozn. soudu: na fotodokumentaci je muž zachycen zezadu) a poučila jej, že pokud nechce projednat přestupek na místě, může odjet a k projednání se dostavit v následujících pěti dnech, jak je uvedeno ve výzvě. V následujících dnech se řidič nedostavil a městská policie postoupila přestupek k řešení správnímu orgánu prvního stupně. Dále městská policie provedla lustraci, kterou byl jako majitel předmětného vozidla ztotožněn žalobce.
21. Příkazem ze dne 21. 4. 2023, č. j. OS/SO/ODPR/1996/2023/MudL, správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu za přestupek porušení povinnosti stanovené v obecně závazné vyhlášce obce nebo kraje podle § 4 odst. 3 z. n. p. spáchaný shora blíže popsáním jednáním. Žalobce v odporu proti tomuto příkazu uvedl, že je pouze provozovatelem vozidla, ale nedisponuje jím a nedal pokyn k jeho zaparkování. Správní orgán prvního stupně příkaz zrušil a ve věci nařídil dvě ústní jednání, ke kterým se žalobce ani v jednom případě bez omluvy nedostavil, strážník Městské policie K. Stibinger jako svědek při jednání dne 10. 7. 2023 vypověděl, že se na místo během dokumentace odstaveného vozidla dostavil pravděpodobně řidič vozidla, ztotožněn na místě nebyl. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 7. 2023, č. j. OS/SO/ODPR/3289/ 2023/MudL, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 4 odst. 2 z. n. p., proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, ve kterém namítal pouze porušení povinnosti k vedení společného řízení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 1. 2024, č. j. MMUL/OPA/OP/269520/2023/MaV, k odvolání žalobce zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z důvodu nesprávné právní kvalifikace skutku, odvolací námitky však neshledal důvodnými. V dalším řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce ve vyjádření ze dne 15. 3. 2024 namítal, že nebyl prokázán subjekt přestupku a že on sám vozidlo na veřejném prostranství neodstavil ani k tomu nedal souhlas. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 4. 2024, č. j. OS/KT/SO/ODPR/2142/2024/MudL, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 2 písm. c) z. n. p. Žalobce proti citovanému rozhodnutí podal blanketní odvolání. V podání ze dne 23. 4. 2024 namítal, že správní orgán prvního stupně nezměnil jen kvalifikaci skutku, ale i popis skutku a že přestupek je již promlčen. Rozhodnutím ze dne 26. 8. 2024, č. j. MMUL/OPA/OP/246041/2024/MaV, žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že u žalobce je dána objektivní odpovědnost za jednání neztotožněného řidiče a pokud statutární orgán žalobce umožnil užívání vozidla jiné osobě, jejíž totožnost odmítl sdělit, ponechal odpovědnost za spáchaný skutek právě na žalobci. V dalším řízení správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 16. 10. 2024, č. j. OS/KT/SO/ODPR/6100/2024/MudL, znovu uznal žalobce vinným. V odvolání žalobce namítal absenci přezkoumatelné správní úvahy o subjektu přestupku, dále že nebylo zjištěno, kdo vozidlo na místě odstavil, Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

a že by za přestupek měl být odpovědný spíše vlastník vozidla. Žalovaný o (v pořadí třetím) odvolání žalobce rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

22. Mezi účastníky bylo sporné zejména, zda je popsané protiprávní jednání – zaparkování motorového vozidla mimo komunikaci na veřejné zeleni, přičitatelné žalobci – právnické osobě, coby provozovateli motorového vozidla, a zda je nezbytné, aby v prvostupňovém správním rozhodnutí, potažmo žalobou napadeném rozhodnutí bylo výslovně uvedeno, zda a z jakých důvodů je takové jednání přičitatelné právě žalobci.
23. Podle § 5 odst. 2 písm. c) z. n. p. se právnická osoba dopustí přestupku tím, že „poškodí nebo neoprávněně zabere veřejné prostranství, veřejně přístupný objekt nebo veřejně prospěšné zařízení, jde-li o případy, které nelze postihnout podle jiných zákonů.“
24. Podle § 10 odst. 3 z. s. p. „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
25. Nejprve soud považuje za vhodné připomenout, že přestupky podle ust. § 5 odst. 2 z. n. p. mají subsidiární povahu, to znamená, že přichází v úvahu až ve chvíli, kdy není možné podřazení porušení konkrétní povinnosti pod nějakou jinou zákonnou skutkovou podstatu, tedy pokud jednání nelze postihnout podle jiných zákonů (srov. STRAKOŠ, J. *Zákon o některých přestupcích: Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO251_2016CZ. Dostupné z www.aspi.cz. ISSN 2336-517X). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2010, č. j. 2 As 49/2010-46, dospěl k závěru, že nelze hovořit o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, pokud pachatel odstaví vozidlo na místě nacházejícím se mimo pozemní komunikaci. Pokud bylo motorové vozidlo odstaveno zcela mimo pozemní komunikaci, pak na tento případ nedopadá speciální úprava podle z. s. p., ale právě § 5 odst. 2 písm. c) z. n. p. V případě záboru veřejného prostranství motorovým vozidlem tak dle názoru soudu nepřipadá v úvahu odpovědnost provozovatele vozidla za to, že má zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu (§ 10 odst. 3 z. s. p.). Objektivní odpovědnost žalobce jakožto provozovatele vozidla by tak podle z. s. p. byla dána pouze v případě, že by vozidlo bylo alespoň zčásti odstaveno na pozemní komunikaci a bylo by tak možné vyvodit jednoznačný závěr o porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud tak dospěl k závěru, že v případě jednání kvalifikovaného jako přestupek podle § 5 odst. 2 písm. c) z. n. p. objektivní odpovědnost provozovatele vozidla ze zákona dána není. Pachatelem tohoto přestupku může být kdokoli, tj. jakákoliv osoba, ať už fyzická osoba nebo právnická osoba.
26. Vzniku odpovědnosti právnické osoby sice obecně nebrání, nepodaří-li se zjistit, která konkrétní fyzická osoba jednala protiprávně, ale pro vyvození správněprávní odpovědnosti konkrétní právnické osoby musí být zjištěno, že skutečně došlo k jednání neztotožněné osoby, a že takové jednání je konkrétní právnické osobě přičitatelné (např. je jisté, že se ho dopustil člen statutárního orgánu nebo zaměstnanec právnické osoby, ale nepodařilo se bez důvodných pochybností zjistit, která z možných osob za právnickou osobu konkrétně jednala), srov. BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮCHA, P., RIGEL, F., ŠTASTNÝ, V. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO250_2016CZ. Dostupné z www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.

27. Podle § 20 odst. 1 z. o. p. „*právnícká osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.*“
28. Podle § 20 odst. 2 z. o. p. „*Za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje a) statutární orgán nebo člen statutárního orgánu, b) jiný orgán právnické osoby nebo jeho člen, c) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení, d) fyzická osoba, která plní úkoly právnické osoby, e) fyzická osoba, kterou právnická osoba používá při své činnosti, nebo f) fyzická osoba, která za právnickou osobu jednala, jestliže právnická osoba výsledku takového jednání využila.*“
29. Podle § 20 odst. 6 z. o. p. „*Odpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby.*“
30. V tomto ohledu je konstrukce § 20 z. o. p. obdobná konstrukci § 8 odst. 2, odst. 3 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen „t. o. p. o.“). K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 5 Tdo 55/2019: „*Je třeba totiž nejprve zjistit, že konkrétní fyzická osoba (byť třeba neznáme její totožnost) v konkrétním postavení ve vztahu k právnické osobě ve smyslu § 8 odst. 1 TOPOZ se dopustila trestného činu, který naplňuje všechny jeho znaky (obecné, protiprávnost i typové, jejichž souhrn tvoří skutkovou podstatu trestného činu), tedy je i protiprávní a zároveň je v zájmu právnické osoby anebo byl spáchán v rámci její činnosti (viz návětí § 8 odst. 1 TOPOZ), je právnické osobě přičitatelný ve smyslu § 8 odst. 2 TOPOZ a zároveň se právnická osoba nezprostila odpovědnosti za něj podle § 8 odst. 5 TOPOZ. Základní skutkové okolnosti, které zakládají přičitatelnost takového činu fyzické osoby, přitom musejí být též náležitě popsány ve skutkové větě výroku odsuzujícího rozsudku, má-li být právnická osoba uznána vinnou.*“
31. K porušení právních povinností fyzickou osobou tak musí dojít v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby a z objektivního i subjektivního hlediska se musí jednat o porušení právní povinnosti při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu. Pokud tomu tak není, právnická osoba není odpovědná za excesivní jednání takovéto fyzické osoby. Ustanovení § 20 odst. 2 z. o. p. obsahuje taxativní výčet osob, jejichž jednání je přičitatelné právnické osobě za účelem posuzování její odpovědnosti za přestupek, který nelze rozšiřovat o další osoby, k tomu srov. BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮCHA, P., RIGEL, F., ŠTASTNÝ, V. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO250_2016CZ. Dostupné z www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.
32. Po prostudování celého spisového materiálu soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny podmínky přičitatelnosti jednání neztotožněného řidiče vozidla žalobci. Jak je patrné ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

spisu, ale i celého správního řízení, tak správní orgán prvního stupně nejprve převzal právní kvalifikaci Městské policie Střekov uvedenou v oznámení přestupku (porušení obecně závazné vyhlášky), následně sice z iniciativy žalovaného změnil právní kvalifikaci na přestupek podle § 5 odst. 2 písm. c) z. n. p., přesto však bylo od samého počátku na místě vypořádat se s podmínkami odpovědnosti právnických osob ke spáchanému přestupku (přičitatelnosti), jakož i procesní stránkou řízení. Správní orgán prvního stupně, a posléze i žalovaný, postupovali nesprávně, když v dané věci rezignovali na pečlivé vyhodnocení naplnění podmínek přičitatelnosti k vyvození odpovědnosti vůči žalobci. Správní orgány se zabývaly pouze otázkou, zda by mohly být naplněny podmínky pro liberaci žalobce, když nebyla ztotožněna osoba řidiče, ale zcela opomněly zásadní otázku, která úvahám o možnostech liberace měla předcházet, tj. zda jsou vůbec naplněny všechny zákonné znaky skutkové podstaty projednávaného přestupku odůvodňující právní odpovědnost právě žalobce za přestupek. Posouzením znaku subjektu přestupku se správní orgány vůbec nezabývaly, ačkoli to žalobce v průběhu správního řízení opakovaně výslovně namítal.

33. Shora citovaná právní úprava týkající se odpovědnosti právnických osob za přestupky je sice vystavěna na objektivní odpovědnosti, avšak nikoliv absolutní, ale relativní. Objektivní odpovědnost znamená, že k jejímu vyvození není zapotřebí zkoumat složku zavinění, protože se odpovědnost váže ke způsobenému následku (tzv. odpovědnost za následek). Odpovědnost právnické osoby je vystavěna na principu přičitatelnosti, tj. že jednání předpokládané fyzické osoby se této právnické osobě z nějakého z taxativně vymezených důvodů přičítá. Zákon dále předpokládá, že přičítat lze právnické osobě jen takové jednání, které bylo učiněno v rámci její činnosti, k jejímu prospěchu nebo v jejím zájmu. Z uvedeného vyvěrá jasná premisa, že přičitatelné jednání musí mít nějaký pozitivní vztah k právnické osobě. Tímto aspektem se však správní orgány ve svých rozhodnutích nezabývaly a zatížily svá rozhodnutí nezákonností.
34. Žalovaný přednesl své úvahy o přičitatelnosti jednání neztotožněné fyzické osoby žalobci a úvahy o spáchání přestupku v rámci činnosti žalobce a v zájmu jeho členů teprve až ve vyjádření k žalobě, nikoli v napadeném rozhodnutí, a to i přesto, že otázka přičitatelnosti tvořila podstatu odvolacích námitek žalobce. Správní orgán prvního stupně se těmito otázkami nezabýval vůbec.
35. Zákonná úprava je judikaturou interpretována v tom smyslu, že je-li bezpečně zjištěno spáchání přestupku některou z osob, jejíž jednání je právnické osobě přičitatelné, tak nemusí dojít ke ztotožnění takové fyzické osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 As 131/2016-25).
36. Správní orgán tak není povinen zjišťovat identitu konkrétní fyzické osoby, jejíž jednání se právnické osobě přičítá, pokud je ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání samotnému došlo ve zmíněném vztahu k právnické osobě. Jedná se přitom o podmínku *sine qua non*. Dále je nezbytné ust. § 20 odst. 6 z. o. p. vykládat tak, že umožňuje postihovat právnické osoby tam, kde i přes veškerou snahu jsou správní orgány v důkazní nouzi k určení konkrétní fyzické osoby a vyvození její odpovědnosti, když je ovšem zjevné, že se protiprávního činu dopustila osoba, jejíž jednání je konkrétní právnické osobě přičitatelné. Taková situace však v nyní projednávané věci nenastala, neboť správní orgány neměly na jisto postaveno, že se předmětného přestupku dopustila fyzická osoba v souvislosti s činností, nebo v zájmu či ku prospěchu žalobce, proto se měly zasadit o zjištění totožnosti takové fyzické osoby. Nelze pak odhlédnout od skutečnosti, že údaje uvedené v úředním záznamu ze dne 11. 4. 2023 přiloženém k oznámení o podezření ze Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

spáchání přestupku, zcela zjevně nekorespondují s následným postupem správních orgánů. V úředním záznamu je uvedeno, že byla provedena lustrace vozidla, ze které plyne, že majitelem vozidla je žalobce, kdo je provozovatelem vozidla, není ze záznamu patrné. Správní orgán prvního stupně následně zahájil řízení proti žalobci jakožto provozovateli vozidla. Ve správním spise přitom není založena žádná listina potvrzující správnost zjištěných údajů o vlastníku a provozovateli předmětného vozidla a v žádném z rozhodnutí vydaných v průběhu správního řízení není odůvodněno, z jakého důvodu je řízení vedeno proti žalobci jako provozovateli vozidla, když z oznámení vč. jeho příloh plyne, že je podáváno k tíži žalobce jakožto vlastníka vozidla, zvláště pak v případě, když žalobce již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně tvrdil, že vozidlo nevlastní a fakticky jím nedisponuje. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že řidič vozidla byl hlídkou městské policie zastížen na místě činu bezprostředně po zjištění a dokumentaci protiprávního jednání. Ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, opravňovalo hlídku Městské policie Střekov ztotožnit řidiče vozidla na místě spáchání přestupku, zvláště pak vzhledem ke skutečnosti, že se neztotožněný muž hlídce sám přihlásil a nebylo pochyb, že se jedná o fyzickou osobu, která vozidlo na veřejné zeleni odstavila, jak plyne z úředního záznamu ze dne 11. 4. 2025 a ze svědecké výpovědi K. Stibingra.

37. K otázce a podmínkám přičitatelnosti soud dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. Ars 8/2018-41, dle kterého chybějící úvaha o přičitatelnosti sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, není-li tato otázka sporná. Nejvyšší soud k tomu uvedl následující: „*Tento závěr ale může vyznívat i trochu nejednoznačně, totiž tak, že úvaha by sice v ideálním případě v rozhodnutí být měla, ale není-li tam, není rozhodnutí nezákonné. Proto Nejvyšší správní soud doplňuje, že by považoval i za nevhodné (být bez procesních důsledků), kdyby v rozhodnutí taková úvaha byla obsažena, ačkoli všechny okolnosti případu ukazovaly na stěžovatelku a sama stěžovatelka dávala svým postupem v řízení jednoznačně najevo, že tu tato záležitost týká právě jí, a nikoho jiného. Není úkolem správních orgánů sepisovat pasáže o základních předpokladech vedení řízení, které nejsou sporné, nebo vůbec obecněji o otázkách, o nichž nevznikly pochyby ani na základě obsahu spisu, ani na základě procesních úkonů účastníka řízení. Takovýto úzkostlivý přístup správních orgánů, po němž volá stěžovatelka, by vedl jen k zahlcení správních rozhodnutí nepodstatnými informacemi, které nepřispívají k srozumitelnosti ani k větší přesvědčivosti úkonů veřejné správy.*“ Lze tedy uzavřít, že obecně není nezbytně nutné popisovat ve správním rozhodnutí úvahy o přičitatelnosti, to však platí pouze v případě, že otázka přičitatelnosti není sporná. V projednávané věci však od počátku spornou je, proto absence úvah o tom, zda byly naplněny všechny podmínky přičitatelnosti jednání právě žalobci způsobuje nezákonnost jak prvostupňového rozhodnutí, tak v návaznosti na něj i žalobou napadeného rozhodnutí, neboť jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný se otázkou nezabývali vůbec, a to i když to žalobce ve správním řízení opakovaně namítal.
38. Právníká osoba jakožto provozovatel vozidla sice může být odpovědná za přestupek podle § 5 odst. 2 písm. c) z. n. p., ale pouze pokud jsou splněny podmínky přičitatelnosti jednání právě právníké osobě jako provozovateli. Pokud jsou podmínky přičitatelnosti jednání provozovateli vozidla splněny, musí se promítnout do formulace výroku rozhodnutí. To však v posuzovaném případě nenastalo. V tomto ohledu pak dává soud za pravdu žalobci, že způsob formulace výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, víceméně převzatý i žalovaným, je nepřiléhavý, neboť jednak neobsahuje nic, z čeho by bylo možné odvodit, že je jednání žalobci přičitatelné, a jednak nekoresponduje s tím, že žalobce coby obviněný Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

z přestupku je právnickou osobou, tedy fiktivní právní konstrukcí, která ze své podstaty nemůže reálně řídit motorové vozidlo. Protiprávního jednání, které je mu kladeno za vinu, se tak žalobce mohl dopustit pouze prostřednictvím konající fyzické osoby. Pokud by se prokázalo, že tomu tak skutečně bylo a že jsou splněny podmínky přičitatelnosti, tak by tomu měla být přizpůsobena formulace popisu skutku ve výroku rozhodnutí.

39. Za nesprávnou a nepřiléhavou soud považuje opakovanou argumentaci žalovaného opřenu jednak o status žalobce coby provozovatele vozidla, jak je uvedeno výše, a jednak také o účel (předmět činnosti) žalobce uvedený ve spolkovém rejstříku. Jedná se o argumentaci ryze spekulativní povahy, která nebyla v průběhu správního řízení v projednávané věci nikterak prokazována.
40. K tvrzením žalovaného, že žalobce neuvedl, případně odmítl uvést totožnost řidiče vozidla, soud uvádí, že je právem žalovaného, coby obviněného ze spáchání přestupku, bránit se v řízení způsobem, jaký uzná za vhodný, tedy i být zcela pasivní a neobviňovat sám sebe. V přestupkovém řízení jsou to právě správní orgány, které mají být aktivní a snažit se prokazovat spáchání přestupku. Vyplývá to totiž ze základních zásad ovládajících správní trestání. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2022, č. j. 1 As 350/2021-33, uvedl, že je na místě, aby správní orgány vyzvaly provozovatele vozidla k identifikaci řidiče i v případech, kdy je dána objektivní odpovědnost za přestupek). K tomu soud podotýká, že pokud by správní orgány požádaly žalobce coby provozovatele vozidla o podání vysvětlení nebo o podání svědecké výpovědi v řízení o přestupku vedeném proti osobě někoho jiného (řidiče vozidla), pak by žalobce byl povinen pravdivě sdělit požadované informace o řidiči vozidla, byly-li by mu známy, jinak by se vystavoval odpovědnosti za přestupek podle § 2 odst. 2 písm. e) z. n. p. nebo podle § 2 odst. 2 písm. f) z. n. p.
41. Krajský soud uzavírá, že jak žalovaný, tak i prve správní orgán prvního stupně, nesprávně aplikovali ustanovení § 20 odst. 1 z. o. p. Soud proto shledal žalobou důvodnou, proto podle § 78 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
42. Krajský soud přistoupil k tomu, že spolu se zrušením napadeného rozhodnutí zrušil též rozhodnutí prvního stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). K takovému výjimečnému kroku může soud přistoupit i bez návrhu ze strany žalobce. Tento postup soud odůvodňuje tím, že odvolací orgán by beztak nemohl vady prvostupňového rozhodnutí sám napravit. Správní orgán zjistil skutkový stav naprosto nedostatečně a v důsledku toho vůbec nevymezil, zda jsou naplněny všechny základní znaky skutkové podstaty přestupku, a to subjekt přestupku. Nepostavil tak najisto, jestli je důvodné, aby bylo správní řízení vedeno právě vůči osobě žalobce, resp. nezodpověděl pro řízení o přestupku esenciální otázku, zda je jednání řidiče vozidla přičitatelné právě žalobci. Takto závažnou vadu by žalovaný mohl jen těžko napravit zákonným způsobem v odvolacím řízení. Soud nicméně i přes zrušení prvostupňového rozhodnutí vrací věc k dalšímu řízení zpět žalovanému, neboť § 78 odst. 4 s. ř. s. mu jiný postup neumožňuje. Na žalovaném tak bude, aby postoupil spis prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení.
43. V dalším řízení správní orgán prvního stupně vázán shora uvedeným právním názorem soudu doplní podklady pro rozhodnutí tak, aby bylo možné učinit závěry o identifikaci řidiče vozidla a o jeho vztahu k žalobci coby provozovateli vozidla, a důsledně zhodnotí, zda jsou naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 5 odst. 2 písm. c) z. n. p., zejména, zda jsou splněny podmínky přičitatelnosti protiprávního jednání řidiče právě

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

žalobci (a zda je tedy namístě, aby bylo řízení vedeno právě proti žalobci), a ve věci rozhodne. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně popíše, z jakých zjištění vycházel a jak o nich uvážil, zejm. zdůvodní z jakého konkrétního důvodu (dle § 20 odst. 1, odst. 2 z. o. p.) dospěl k závěrům o přičitatelnosti jednání řidiče vozidla žalovanému, případně o nepřičitatelnosti takového jednání.

44. Jelikož měl žalobce ve věci úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil ve výroku II. rozsudku žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši **18 210 Kč**, sestávající se z 1) náhrady za zastoupení žalobce advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, ve výši 15 210 Kč, která se skládá z částky 4 620 Kč za každý jeden ze tří úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a sepis vyjádření) podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a ze tří tzv. režijních paušálů ve výši 450 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 AT; a dále ze 2) zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. února 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.